

BEZBROJ I DRUGE JEDNINE

NADA TOPIĆ

SADRŽAJ

JEDNA	1
<i>jedna može uzdahom zavrtjeti kuglu</i>	2
DVIJE	3
<i>dvije se nikad ne dodirnu slučajno</i>	4
<i>dvije obećavaju vječnu ljubav svima koje sretnu</i>	5
TRI	6
<i>tri kampiraju u Bermudskom trokutu i igraju se potapanja brodova</i>	7
<i>tri su pokretna kompozicija</i>	8
<i>tri rastu pod zemljom u hladnim kanadskim rudnicima</i>	9
ČETIRI	10
<i>četiri se dogovore u trenu i nađu se u nuli pored Temze</i>	11
<i>četiri hodaju na prstima po rubovima Tihog oceana</i>	12
<i>četiri su vretenasti zametak svijeta</i>	13
<i>četiri tragaju same za sobom od početka</i>	14

PET	15
<i>pet ih pluta na tamnoj površini Velikih jezera na sjevernoj polutci Zemlje</i>	16
<i>pet ih kroz sunčev obruč znatiželjno pogledava u ljeto</i>	17
<i>pet ih pada s vrha ledenjaka u prazne nosnice svijeta</i>	18
<i>pet ih je zatvoreno u svakom tijelu</i>	19
<i>pet ih se zatrči s Olimpa s vatrom u kosi</i>	20
ŠEST	21
<i>šest ih ima šesto čulo od kojeg se srce šume zaledi i slomi</i>	22
<i>šest ih se noću plaši sebe i drhti u prsnom košu neba</i>	23
<i>šest ih se plaćući otima bijelim Hendrixovim zubima</i>	24
<i>šest ih je zarobljeno u Ahilejevom bijesu</i>	25
<i>šest ih treperi u košnicama neba</i>	26
<i>šest ih je udomio Dante u trećem krugu Pakla</i>	27
SEDAM	28
<i>sedam ih se sedmog dana odmaralo na Božjim ramenima</i>	29
<i>sedam ih sjedi na sedam rimskih brežuljaka</i>	30
<i>sedam ih je u sekundi spremno obložiti čela besmrtnošću</i>	31
<i>sedam ih noću ima otvorene oči</i>	32
<i>sedam ih gleda kroz Isaacove oči</i>	33

<i>sedam ih se vrti u oblaku letećeg kamenja</i>	34
<i>sedam ih spava dubokim samurajskim snom</i>	35
OSAM	36
<i>osam ih teži u beskonačno</i>	37
<i>osam ih je teže od zraka i mekše od vode</i>	38
<i>osam ih u osami izaziva vjetar</i>	39
<i>osam ih bosim nogama prevrće sklisko kamenje</i>	40
<i>osam ih glavom prođe kroz ušicu igle</i>	41
<i>osam ih pogledom gađa svoj tamni odraz</i>	42
<i>osam ih bubri u kapljici tinte</i>	43
<i>osam ih mreška glatku površinu paklenih jezera</i>	44
DEVET	45
<i>devet ih je savijeno u zlatnim kovrčama</i>	46
<i>devet ih stoji s licem u zemlji i nogama u zraku</i>	47
<i>devet ih zatvori oči i skoči iz jednog života u drugi</i>	48
<i>devet ih leži u crnom srcu Mordora</i>	49
<i>devet ih se njiše na drhtavim uvulama u grlu boga Odina</i>	50
<i>devet ih odgađa svoj zadnji dolazak na Zemlju</i>	51
<i>devet ih nikad ne napušta sobu</i>	52

<i>devet ih devet puta prođe kroz zategnutu omču smrti</i>	53
<i>devet ih nema nebeske koordinate</i>	54
DESET	55
<i>deset ih živi u bankomatima širom svijeta</i>	56
<i>deset ih stane iza uske zavjese</i>	57
<i>deset ih je urezano u kožu Sinaja</i>	58
<i>deset ih gleda preko ramena u vrtoglavo grlo vremena</i>	59
<i>deset ih raste iz otvorenih dlanova</i>	60
<i>deset ih zađe s egipatskim suncem</i>	61
<i>deset ih ima sudbinu zapisanu u pjesmi</i>	62
<i>deset ih glasom može pokidati sjene stabala</i>	63
<i>deset ih pliva u Atlantskom oceanu</i>	64
<i>deset ih se ne sjeća svog početka na Zemlji</i>	65
O autorici	66
Impresum	67

JEDNA

*

jedna može uzdahom zavrtjeti kuglu
i izmaći tlo pod nogama cijelom čovječanstvu
učiniti da se istodobno sedam milijardi tijela nađe u zraku
a da to ne zabilježi ni jedan seizmograf
može izazvati snažnu tropsku oluju
o kojoj će izvještavati sve televizijske postaje svijeta
i krstiti je imenima Bertha, Katrina, Irma, Nora, Vanessa, Wilma
može progutati Saharu, Namib i Kalahari
i ispljunuti ih usred Praga u obliku kamenih kockica
kojima su popločane ulice po kojima su gazile Kafkine i Rilkeove dječje noge
može se sjetiti da je žedna i zatvoriti sve izvore pitke vode u plastične boce
i složiti ih na beskonačne police supermarketa
kroz koje će mirno krstariti u metalnim kolicima s kotačima
može zaspati u pjenušavoj buci na sva tri Niagarina slapa
i probuditi se pijana pod Kineskim zidom
odapeti samu sebe
iz kosih očiju nepoznatog muškarca
i pogoditi te ravno u meko srce

eto takva je

DVIJE

* *

dvije se nikad ne dodirnu slučajno
žive na suprotnim stranama svijeta
i brčkaju noge svaka u svome mlakom oceanu
ako su žedne odrube po jedan zašiljeni vrh ledenjaka
i nazdrave izdaleka
od toga se podigne razina mora i potopi nekoliko malenih otoka
koji su im služili kao odmorišta za bijele laktove
kad nestane kriška amazonske šume i ruske tundre
nitko ne posumnja na njihovu kiselu glad
čovječanstvo doputuje avionom u Japan
sjedne za okrugli stol u Kyotu
i svečano obeća emitirati manje plina u atmosferu
meanwhile
dvije razgledavaju japanske hramove
pričaju s Murakamijem i piju rižino vino
u nedjeljno predvečerje ležeći na žalu
šapnu mu u oba uha
Haruki, nemoj se bojati globalnog zatopljenja
Zemlja je zaljubljena žena
i nitko ne može zaustaviti rotirajuću užarenu kuglu
u središtu njenog tijela

* *

dvije obećavaju vječnu ljubav svima koje sretnu
napuće srcolike usne i poljupcem zaljuljaju svoj odraz u vodi
na njihovim lopaticama noću umjesto mjeseca rastu lopoči
u kojima drijemaju nimfe, narcisi i neodčarani krakati kraljevići
vrteći palčevima iz čiste dosade
dvije doplove do Azurne obale
i pretvore se u tirkiz i drugo osunčano kamenje
na golim ženskim vratovima
u zlatni prskavi sjaj
ukoliko ih se dovoljno dugo promatra
muškarci ih i ne znajući zauvijek nose istetovirane
u ženskim imenima
i na njihovim mišicama i podlakticama dvije su
Lidija i Beatrice
pod pseudonimima
uokvirene u crvena srca
probodena oštrim strelicama

TRI

* * *

tri kampiraju u Bermudskom trokutu i igraju se potapanja brodova
njihove staklene oči izbacuju trepavice kao strelice ravno u sunce
dok se ne preda i padne u okrvavljeni obzor
kad ih je Pitagora upoznao opjevao je njihovo savršenstvo formulom
o kojoj se priča i danas
zauzvrat nagradile su ga iskustvom iracionalnog broja
koje je jedva preživio
u sitne noćne sate tri vode duge ženske razgovore jašući na Golfskoj struji
i pljucaju na Atlantidu nožnim prstima milujući pješčana leđa Floride
oni koji ih ugledaju opisuju da su vidjeli malena titrava svjetla u daljini
ili zelene divovske meduze
tri se smiju tako glasno da od njihova smijeha zadrhti Atlantik i otvori se nebo
sve teorije u koje ih se pokušalo preseliti polomile su svoje blijede drhtave noge
na njihovoj masnoj koži
tri su se usavršile u čekanju vjetra
koji će ih u proljeće zgrabiti za kose
i nježno povući
prema Rtu Horn

* * *

tri su pokretna kompozicija
crveno, plavo i žuto što se kotrlja niz mliječno nebo
i otapa na Mondrianovom platnu
kad kistom pomiluje njihova omekšala tijela
zavrte se oko svoje osi
i ispod crnih rešetki
trbuhom zagrlje bijeli obećani beskraj
plutajući svaka u svom četverokutu svjetla
tri su zauvijek same
zagledane u sebe
sezonski prošeću modnim pistama
utkane u odjeću koja visi na mršavim ramenima svjetskih modela
i mame jalove uzdahe čovječanstva
putujući Andaluzijom
Lorca ih je prokrijumčario pod hrapavim jezikom
i tri su izašle iz njegovih usta u paru
stopljene
u zeleni vjetar
u zrele naranče
i u ljubičasti sumrak pod palminim granama

* * *

tri rastu pod zemljom u hladnim kanadskim rudnicima
pokrivene srebrnom mahovinom
u Mendeljejevoj križaljci njihova lakoća otvara metalni niz
i odaziva se ako joj tri puta kažeš

Li

kad se provuku kroz uspavani krvotok
kao boromejski prstenovi spojene u struku
tri mogu izvući tugu iz bilo kojeg tijela
mogu prasnuti u crvenom svjetlu novogodišnjeg vatrometa
i pasti na tvrdo tlo kao šareni konfeti kojima se gađaju djeca
kao kristalići soli
kojima je zimi posuta
zaleđena zemlja

ČETIRI

* * * *

četiri se dogovore u trenu i nađu se u nuli pored Temze
dok Greenwich drijema
zašiljenim potpeticama izbuše rupe u ozonskom omotaču
sakriju se u maglice aurore borealis
i zaspu pokrivene sunčevim zrakama
kad se probude pomilovane vjetrom
odmaraju svoje oči na santama leda
i hrane se mladim snijegom
promrzle prste griju u krznu arktičkih lisica
i u krvavim čeljustima polarnih vukova
ljeti čuče na četiri strane svijeta
i šalju svijetleće signale umornim moreplovcima
kažu im
zrak je mekan, vjetar je povoljan, uvucite oči dublje i napnite jedra
oni koji znaju čitati iz svjetla imaju prazne dlanove
i oči koje vide daleko
sve do Sjevernog i Južnog pola
četiri na bijelim lopaticama imaju istetoviranu ružu vjetrova
i u svojim rukama drže rubove oceana
kad ih istovremeno povuku
na njihovoj površini zaplešu pijavice i zapušu monsuni
moreplovci tada iznenada izgube smjer
ispuste kormilo
i otkriju novi kontinent

* * * *

četiri hodaju na prstima po rubovima Tihog oceana
brišući dlanovima sjetu s visokih čela Magellanovih mornara
dok pobožni Portugalac drijema omamljen slanim tišinama
potajno svojim rukama oblikuju lice Zemlje
dubeći prolaz za drvene Victorijine bokove
i napete bijele grudi pune vjetra
četiri znaju da je velika voda postojala i prije nego li je ušla
u umorne Ferdinandove oči
u kojima se rumeni i danas
u letu svoje utrobe napune migoljavim ribama koje ispljunu
iznad Hondurasa gdje ih žene hvataju plastičnim posudama
i na vrelin osmijesima prže za nedjeljni ručak
četiri su tisuće bezimenih otočića na tvrdim petama svijeta
a njihovo međunožje pusta je Ognjena zemlja
u kojoj se mrijeste srebrne ribe
što u proljeće padaju s neba

* * * *

četiri su vretenasti zametak svijeta
vatra, voda, zrak i zemlja
kada se dodirnu tankim obrvama
nad nebom zaplešu munje
uvijajući se oko štanje Eiffelova tornja
izbačena vrhom ženske čizme
probudi se uspavana Etna i povrati rastaljeni žar
koji svojim dahom ohlade sredozemni pasati
bježeći pred smrću
četiri se ispruže u podnožju Keopsove piramide
uđu u crnu vodu Nila
i pretvore se u oblak što sjedi nad Dublinom
i plače
od njegovih suza na oštroj irskoj koži izraste sretna trava
u kojoj četiri leže zagrljene
i glasno sanjaju
dok Zemlja spava

* * * *

četiri tragaju same za sobom od početka
kada su Matej, Marko, Luka i Ivan
svojim imenom potpisali istu priču
svijet još nije znao za plagijat
i čuda je bilo toliko mnogo da su prestala biti čuda
bezbroy puta prepisane i prepričane jedna drugoj
četiri se oduvijek gledaju u oči i ne znaju koja je prava
prije nego napuste knjigu
svojom čežnjom nasele bijele praznine između riječi
i stisnutih očiju skoče u najdublji zrak
kad padnu na Zemlju
niknu kao livada, šuma, jezero i planina
i tiho dozivaju sjeverni vjetar
da im oguli kožu
da im zamijeni rebra
od četiri tijela
da nastane jedna

PET

* * * * *

pet ih pluta na tamnoj površini Velikih jezera na sjevernoj polutci Zemlje
Superior, Michigan, Huron, Erie i Ontario imena su njihovih ostarjelih ljubavnika
čije im zjene služe umjesto formalina
te vječne ljepotice uživaju boraviti na svježem zraku
i udisati miris mokre zemlje po kojoj je gazila njihova rođakinja Eva
prije nego je otkrila da je bosa i obula lakirane cipele vrtoglavih visina
ako ih sretnoš u snu imat će lica poznatih svetica i crvene nokte Marilyn Monroe
ležat će u kadi i začuđeno promatrati bjelinu svoga golog tijela
pet ih voli vodu i sve što je iz vode u njima pronalazi privremeni smisao
petkom se umnogostručje u plavu ribu
i tuđim rukama nahrane pet tisuća ljudi
dok si rekao keks
uđu u rijeku Ouse
Virginijinim mirnim korakom
i izađu na obalama Crnog mora snažnije od bilo kojeg muškarca
želudac im je pun električnih jegulja i njihove oči svijetle u mraku
ako se pravilno rasporede na Sjevernom nebu zovu se Kasiopeja
i imaju mliječnu kosu u koju su se zamrsili Ptolemejevi, Kopernikovi, Galileovi, Halleyevi i
Newtonovi prsti
pet ih se zaljubi u samu sebe gledajući s vedrog neba u Velika jezera
spuste se niz vlastita skliska bedra
zarone u muljevito dno i zaspu
ružičastim obrazima naslonjene
na glatko kamenje svijeta

* * * * *

pet ih kroz sunčev obruč znatiželjno pogledava u ljeto
sa crvenim toplomjerima pod pazusima
kad živa poraste sjednu na Mrtvo more
pritišćući njegovu površinu vrućim tijelima
od njihove težine more tiho jaukne i još malo utone samo u sebe
od čega se udubi Zemlja i zakrivi vrijeme
pet ih se snaži solju i ljepljivim prstima u zraku crta šare
nalik Descartovim snježnim šesterokutima
na kristalima polome vitke noge koje su ih nosile
niz posvećene brzace Jordana
da ih se ne primijeti
umotaju golu kožu u vodene zavjese
i cijede se niz azijsko nebo danima
meteorolozi ih tada zovu oborinama
uređajima prate njihovo kretanje
mjere volumen i izražavaju ga kubicima
i litrama po četvornim metrima
ipak bez sumnje pet će ih ostati zabilježeno
kao Gospa od snijega
kao meke pahulje nad Rimom
početkom kolovoza

* * * * *

pet ih pada s vrha ledenjaka u prazne nosnice svijeta
pokošene mirisom jasmína
njihova tijela uvaljana u peludno brašno
umjesto pčela
sitnim ubodima vode ljubav s ružinim laticama,
s perunikama i otrovnim đurđicama
uperivši svoj prst u njihova lica
Coco ih je učinila slavnijima od sebe
i pet ih se našlo zajedno u zraku
na jumbo plakatima
u staklenim izlozima
na ženskim vratovima i zapešćima
izmiješane u tajnom omjeru
i zauvijek omamljene sobom
pet ih isparava gradskim ulicama
i u sebi čezne za bijelim santama
što rastu iz oblaka
i nestaju
u hladnim vodama Sjevera

* * * * *

pet ih je zatvoreno u svakom tijelu
i otkriju se tek na dodir
kad koža popusti milovanju i otvori pore
putujući iz nepca k nebu imaju okus malina
i miris južnih vjetrova koji zavijaju u nosnicama
vješajući se na ušnim resicama
pet ih se došaptava tajnama
i krcka svjetlost među zubima
sa suncokretovim sjemenkama
kad srebrna leđa britve zarežu u njihov smijeh
žuti prah se prospe po platnu
i po tamnim krošnjama migoljavih čempresa
krijući se jedna drugoj za leđima
pet ih nikad ne zaboravlja
da su umalo ostale bez glave
i da svijet u tijelo može ući samo kroz njih
milujući ih širokim dlanovima
dozivajući ih tihim glasovima
i gledajući u noć
Vincentovim užarenim očima

* * * * *

pet ih se zatrči s Olimpa s vatrom u kosi
i letećim Owensovim nogama četiri puta razbije
sivo berlinsko tlo
svaka u svojoj praznini
u sredini probušenog kruga
na usnama nose obrise
Starog kontinenta
sa suncem na trepavicama i ledom u cipelama
putujući s jednog na drugi kraj svijeta
pet ih se pojavi bilo gdje
dovikujući se rekordima
u njihovoj blizini mišićavo Barnesovo tijelo
jednom rukom izbacila kuglu s ramena
sve do Neptuna
i ostane bez daha u plućima
presavijeno i tanko
kao medalja

ŠEST

* * * * *

šest ih ima šesto čulo od kojeg se srce šume zaledi i slomi
kada je kao dječak pobijedio diva Golijata
kralj David ih je praćkom u prašini spojio u zvijezdu
i zadovoljno pljesnuo dlanovima
držeći se za ruke skoro tri tisuće godina
šest ih se poslije studeni Kristalne noći
bespomoćno našlo na ulicama Poljske
zašiveno u odjeću Davidovih potomaka
da bi konačno raspetljale svoje prste
trebalo im je šest milijuna nečujnih izdaha
od kojih je svaki imao tijelo i broj
jednog jutra za doručkom u Wannseeu
šest ih je popilo crnu kavu i složno izglasalo vlastitu smrt
jezikom brišući tragove marmelade u krajevima usana
i glasno srčuci sok od naranče
oni koji su preživjeli pričaju da je s neba u ljetnim mjesecima
padao pepeo umjesto snijega
i da su ga morali čistiti lopatama
njihova djeca danas iskašljavaju sive kristale
koji se mogu složiti u nisku koja ih će čuvati od zaborava
ili izložiti u staklenim vitrinama svjetskih muzeja
u kojima kamere svakodnevno bilježe
da jedni samo prođu pored duboko uzdahnuvši
a drugi sjednu i zaplaču nemoćno
kao Zemlja

* * * * *

šest ih se noću plaši sebe i drhti u prsnom košu neba
noktima parajući koprenu Teslinog mladog sna
nad Smiljanom
natašte kroz njegove tanke vene prijeđu ocean
povremeno se ukazujući na obzoru podizanjem i spuštanjem pozlaćenih obrva
poslije dobiju glas i prospu se kao grmljavina ulicama New Yorka
gdje ih među mrvicama kruha progutaju gradske ptice
i vrate u meki zrak iz kojeg su došle
šest ih se krije u pamučnoj samoći praznih rukavica prije rukovanja
i svojom prisutnošću peckaju naboranu kožu Long Islanda
iz čista mira okrenu leđa svemu i provuku se kroz aluminijske niti dalekovoda
od čega zasvijetli Zemlja i nekoliko dalekih bezimenih planeta
u njihovom sjećanju ne postoji mjesto s kojeg su krenule
ni kojemu bi se mogle jednom vratiti bez vodiča
kad osjete da smrti nema
mirno legnu u najbliži magnetski tok
i same sebi tepaju
tesla
tesla
tesla
tesla
tesla
tesla

* * * * *

šest ih se plaćući otima bijelim Hendrixovim zubima
držeći se čvrsto za glatki vrat od cedra
i tražeći put od Tihog oceana
do bučnog londonskog neba
na prstima vjetra
bosonoge
provlače se kroz skoreni mrak
nad zgužvanim plahtama
pazeći da ne ugaze u njegov nedovršeni san
kada ih pomiluje punim usnama
šest ih uglas tiho zacvili
i osvaja svijet trzajima zategnutih tijela
sve dok im desni ne prokrvare
ljubičastim izmaglicama
i pretvore u blues sve što pronađu
u njegovim tamnim zjenicama

* * * * *

šest ih je zarobljeno u Ahilejevom bijesu
u prvom heksametru Homerove Ilijade
stisnute svaka u svojoj tijesnoj stopi poput makova zrnja
padaju na smrznute glasnice pospanih muza kao u porculan
čuvši njihovu beskrajnu pjesmu
gospodin John Bird pogledao je kroz njihova prozirna tijela
u zamišljeni obzor
i jednim potezom spojio ih u precizni sekstant
omamljen vlastitim otkrićem
od sreće im je zaboravio podrezati malena krila trepavica
i šest ih je s njegove brade prhnulo u nebo
progutalo oblake i sjelo u vlastitu sjenu
ne znajući tko su ni kome bi pjevale
noću se pretvaraju u treperavi Kastor i rasipaju zvjezdani prah
po užarenim čelima pjesnika i po nježnim prstima astronoma
kada iz velikog crnog teleskopa u njih nemoćno ispale svoje čuđenje
šest ih se bezbroj puta prevrne u zgusnutom svjetlu Nove
i rastegne svoju ravnodušnost svodom
pojavljujući se i nestajući u okruglom staklenom oknu
poput svemirske maglice
nad zaboravljenom Trojom

* * * * *

šest ih treperi u košnicama neba
udišući ružičaste oblake
nad vrhovima Annapurne
gutajući zgusnuti zrak umjesto mlijeka
da uspavaju vječnu glad
rukama glade napetu kožu bijelih trbuha
kad se poskliznu od težine
na zaleđenom boku planine
njihova tijela umotana u meki snijeg
zakotrljaju se kao lavina
otvorenih vilica
i progutaju sve što se nađe pred njima
u proljeće
ili s prvim sunčevim zrakama
šest ih se otopi i nestane u pjesmi
koja izlazi iz rupičastih štapova
što rastu iz usta usamljenih pastira
na širokim svjetlucavim obroncima

* * * * *

šest ih je udomio Dante u trećem krugu Pakla
i kroz uski lijevak spustio u suho grlo svijeta
iz njega su
šest stoljeća kasnije dospjele u Hemingwayjev želudac
pomiješane s kristalićima morske soli
zakoračivši na europsko tlo ovaj ljubitelj slobode
pustio ih je da promijene agregatno stanje i presele se u britanski eter
iz kojeg su mogle lagano
između glazbenih brojeva i kišnih kapi
dvadeset i osam godina sipiti po Amyjinim crnim glasnicama
šest ih se ne ustručava sjesti za volan
bosom nogom pritisnuti gas
i u potpunom mraku ubiti sebe
i poneku buntovnu princezu u potrazi za srećom
njihovu krv u drvenim bačvama čuvaju prostrani francuski podrumi
iz kojih uredno bježe
zatvorene plutom u zavodljivo staklo
s etiketom i godinom smrti utisnutom u vosak
ljeti se ravnodušno sunčaju na padinama grčkih vinograda
slušaju glas lijepe Marie Callas kojeg iz zvučnika donosi topli vjetar
i od kojeg im nabubre meke usne
a malena tijela prsnu
na dodir

SEDAM

* * * * *

sedam ih se sedmog dana odmaralo na Božjim ramenima
i snažno puhalo u velike plikove
kojima je procvjetala koža njegovih nježnih dlanova
Bogu je njihov dah povremeno mamio osmijehe zadovoljstva
pa ih je zbacio tek sutradan nakon ustajanja
brzo i nehajno
kao kad otresa prhut sa svečanog tamnog odijela
sedam ih je kao sjeme palo na nikad ugaženu rajsku zemlju i složno izraslo u stablo
sve dok ih u edenskoj dokolici nije otkrila Eva
sočno zagrizla u njihovu bezazlenost i ljupko ponudila mužu umjesto ručka
kada ih se sjeti
Bog se zaljulja u drvenom krevetu
i okrene svoje osamljeno tijelo na drugu stranu
izmučen nesanicom izbroji do sedam
duboko uzdahne
pokrije glavu pamučnim nebom
i tiho pomisli
kako bi bilo lijepo da gore
postoji neki dragi bog
kojemu bi se mogao pomoliti
umjesto svega

* * * * *

sedam ih sjedi na sedam rimskih brežuljaka
i tanašnim nogama muti brzu vodu Tibera
od mesa njihovih obraza
Michelangelo je sagrađio Davida
i lakih ruku
šarenim ostacima premazao zaobljeno nebo
iznad Vatikana
sedam ih se noću prisjeća
kako ih je toplim mlijekom hranila vučica
i kako ih je šuma ispljunula usred vremena
u kojem su se carevi ubijali oštrim riječima
i noževima
one jedine znaju što je Cezar šapnuo Brutu
prije nego što ga je ugušila krvava pjena vlastitog
probušenog tijela
i koliko je duboka smrt zadana poljupcem prijatelja
bježeći pred istinom
vijugavim putevima
sedam ih nestane u kamenim ulicama
ili se naglavačke baci i utopi
u plitkoj vodi gradskih fontana
među zlatnim i srebrnim novčićima
s neizgovorenim željama
usamljenih prolaznika

* * * * *

sedam ih je u sekundi spremno obložiti čela besmrtnošću
i zavući se u metalnu cijev crnog Walthera
kao u svilenu postelju
kad se u mirnim rukama najtajnijeg agenta
spoje u metak
svojim vrelinama mogu napraviti rupu
u bilo kojem tijelu
mogu skočiti iz gorućeg zrakoplova
i pasti u ženski dekolte
kao dijamantna ogrlica
pijući šampanjac
i pazeći jednim okom
na sigurnost svijeta
umjesto srca među rebrima
sedam ih ima sedam zlatnih poluga
umjesto imena
dubokim glasom kaže
sedam
nula
nula
sedam

* * * * *

sedam ih noću ima otvorene oči
kroz koje prolaze krda divljih životinja
gazele, tigrovi, anakonde,
medvjedi, vjeverice, klokani
i pingvini
u njihovom snu
Zemljina kora je još uvijek cijela
nezagrižena
i propupala šarenim krošnjama stabala
koja mirišu na Stvoriteljeve žuljevite prste
kada se probude
pomilovane toplim vjetrom njegova daha
sedam ih razdvoji svoje ruke
i bez težine utone u vlažna usta
zaboravljenih mora i oceana
njihovi nožni prsti reljef su morskim psima
i pomični mamac istraživačima
stoljećima
svaka na svojoj strmoj obali svijeta
sedam ih strpljivo čeka
da ih pritisne nebo
da se zakašlje Zemlja
pod vodom da se opet spoje
njihova nevidljiva koraljna bedra

* * * * *

sedam ih gleda kroz Isaacove oči
kako se lomi proljetno svjetlo u vodi
i kako osunčano nebo cvjeta šarenim kapljicama
prebirući po tamnim trepavicama Sunca
rastaljenih ruku
tragaju za imenom nevidljive sile koja ih drži skupa
i toliko blizu
da kroz perje ptica čuju tihe otkucaje tuđega srca
naslonjene na savijena leđa Svemira
sedam ih čeka u košticama zrele jabuke
kada će pasti
i pod kojim kutem udariti u njegovu napetu misao
s crvom u sredini
u zaljuljanoj tišini
dovoljno je da mu čvrsto zagrle ključnu kost
da mu pridrže prostor i razmaknu vrijeme
pa da jasno vidi
s obje strane svoje jednadžbe
ono što pleše i svira
pod tankim opnicama
u svim stvarima

* * * * *

sedam ih se vrti u oblaku letećeg kamenja
i očima miluje plinovitu kožu Saturna
kad zimsko nebo eksplodira
i nad Zemljom se ukaže mlado lice Oriona
one brzo zamijene mjesta
i zatrepere izdaleka novim bezbrižnim sjajem
gledajući kroz stakleno oko
u njihovu plavičastu aureolu
Galileo ih je nazvao oblim zvijezdama
i prstima rastreseno pogladio bradu
iz koje ih se sedam prosulo po podu
vrebajući njegovu prvu glad
koja će ih jednim potezom vratiti na nebo
na tlu uzmu oblik Malog medvjeda
i pokriju se svjetlucavom prašinom
što tiho sipi u njegovu sobu
iz bijele samoće Svemira

* * * * *

sedam ih spava dubokim samurajskim snom
na oštrici kratkoga mača pod papirnatim pokrivačem
i kroz trepavice prati
crveno otvaranje Mishimine utrobe
i njegov bezglavi pad u prazno
čitajući jedna drugoj s čela njegovu zadnju pjesmu
ležeći na čvrstom tlu
i grcajući vlastitu toplu krv
ne znajući da im je obećano
roditi se još sedam puta
sedam ih uglas kaže
tako tužno padamo
tako tužno
kao kad nad Tokyjem s prvim pahuljama snijega
noću leti bezimena smrt
i ne zna se na čije će vjeđe sjesti
i u čijem će snu odmoriti
svoja crna mokra krila

OSAM

* * * * *

osam ih teži u beskonačno
u zvonkoj oktavi
izuju svoje crne cipelice na praznom crtovlju neba
i mirno ušeću u Beethovenovu gluhoću
kao da ulaze u mlaku osoljenu vodu
violinskim ključem golicajući mu ušne resice
njegovom rukom ispišu devet rajskih simfonija
od kojih stotinu i osamdeset godina poslije zadrhti duša Zemlje
ležeći pod zelenim palmama u Sumatri
od njenog uzdaha podigne se Indijski ocean
čvrsto zagrlj kopno
opustoši ga i ode
osam ih vječno kruži oko Sunca
držeći svojim rukama veliki kotač Svijeta
i pjevušeći o punoći
kada se umore od titranja
nenajavljeno kao propuh uđu u Berlinsku filharmoniju
sjednu u prvi red
i dopuste orkestru da ih netremice gleda
u širom otvorene oči

* * * * *

osam ih je teže od zraka i mekše od vode
i nitko ne može toliko duboko udahnuti
da ih zauvijek zadrži unutra
u ružičastim cvjetovima alveola u grudima
pazeći da se ne razliju
na prstima uđu u zatvoreni krvotok
i izađu kad hoće
noću iz njihovih bedara
na Mjesecu raste srebreno kamenje
i pale se male nevidljive vatre
nad visokim kraterima
osam ih plavim tilom obrubljuje Zemlju
i prede bijeli pamuk oblaka
da se njime pokriju gola leđa šume
čija ih koža uvijek iznova rađa
udah – izdah
i kroz pore
kad hoće

* * * * *

osam ih u osami izaziva vjetar
vješajući se po suhim travkama australskih savana
i tjerajući pred sobom pospana stada klokana i koala
držeći se zubima za njegove snažne mišice
leđa kontinenta pretvaraju u prah i pepeo
dok ne postanu praškasta pustinja bez imena
u mraku se pretvore u svijetleće crve
koje djeca hvataju golim rukama i spremaju u staklene boce
ili se sakriju na dno ugaslog vulkana
hvatajući dah i grijući stopalima naježenu zemlju
Prometej se više puta pokajao
što je njihove crvene kose zavezao u isti obruč i bacio na Zemlju
kao što mladenka baci buket ne znajući u čije će ruke pasti
u kolovozu osam ih se ušulja u crnu košulju neba
i ponavlja svoj svijetli pad
netko onda glasno kaže
to su sv. Lovre suze
to su Perzeidi
to su meteori
to je vatra s neba
netko samo gleda i zadivljeno šapne
zvijezde padalice
gle tamo
sad je
i još jedna

* * * * *

osam ih bosim nogama prevrće sklisko kamenje
tražeći zapise o sebi po praznim koritima Zemlje
one ne znaju da pjesma o njima nikada nije napisana
i da im nitko nije dao ime kojemu bi se mogao odazvati
neki osunčani trg svojim fontanama
ili vijugava ulica treperavim krošnjama stabala
kada su dospjele u ruke Sirijcu Androniku
od njihovih kostiju sagradio je Toranj vjetrova
i osam ih je dobilo lebdeća tijela grčkih bogova
koji svojim krilima sijeku stoljeća
vrteći se u oktagonu vremena
i ljuljajući se na ukrštenim sjenama
leđima traže Sunce da ih obori zrakama
da na tlu od njih ne ostane ništa
osim tamnih i svijetlih pruga
usporednog trajanja

* * * * *

osam ih glavom prođe kroz ušicu igle
vukući za sobom samostansku tišinu
utkanu u tanke žile mladih agava
prebirući njihova vretenasta tijela
umjesto krunice
malene sestre ih vežu oko pasa
i kao zavjet nose kroz šupljinu dana
kad izuju umor i uđu u bijele čahure noći
spreme ih u kosu i zavežu u klupko
molitvama
osam ih se u snovima sestara
zapriča samo sa sobom
i pomiri s Bogom
tada umjesto snijega pahulje čipke
padaju na otok
i na meke pokrivače
i sestrama bude u krevetu toplo

* * * * *

osam ih pogledom gađa svoj tamni odraz
na suprotnoj strani šahovske ploče
i čeka početak izmišljene bitke
koji će označiti lagano guranje u leđa
ili nečiji topli prsti na vratu
kada ih iščupaju iz tvrde nepomičnosti uma
i premjeste u prazno polje
spremne su bez glasa pasti na zemlju
i opet ustati za kralja
jednom kad krenu
one znaju da povratka nema
i nikad ne gledaju iza sebe
u uspravnu šumu bez stabala
osam ih zna da može izabrati veće i snažnije tijelo
i razvući se kao dijagonala
da se može ponovno roditi
ili samo leći pored
kad nogama dođe do kraja

* * * * *

osam ih bubri u kapljici tinte
na vrhu Shakespearovog pera
zavezanih ruku čekajući vlastito smaknuće
kad napokon legnu u papirnatu sjenu
prometnu se u kraljevsku okrutnost
i krvavim očima potope
raskošno tijelo *Mary Rose* i prije porinuća
osam ih se skriva
pod obodom Henrikova šešira
vrebajući utrobu triju Katarina, dviju Anne
i omiljene Jane
iz čijih malenih dojki teče bijela osveta
umjesto mlijeka
tapkajući u čistoj nuli osam ih ne zna
s koje strane se zatrčati
u otvorene čeljusti Zemlje
i kako pasti
i odvojiti život od imena uz koje stoje
uspravne na jednoj nozi
kao balerine
u čijim palčevima pod flasterom pulsira zgusnuta krv
dok ne prošiklja u crveni obzor
u ružu
u slavni sonet

* * * * *

osam ih mreška glatku površinu paklenih jezera
pokrivajući grudi rumenom mećavom
trešnjinog cvijeta
snatreći pod niskim oblacima
zadižu košulju proljetnog vjetra
i kineskim morem raznose papirnate ždralove
i vlastita besmrtna tijela
iz mesa njihovih modrih kostiju
meko utisnutih u platno
može niknuti sreća i popeti se prstima
uz kralježnicu Jangcea
do kamenih bedara zaboravljene Tagle
ako ih mršavi pustinjaci pronađu
stave ih pod jezik
kao tabletu
čvrsto zatvore oči
i skoče
u sve
ili u ništa
u okrugli Tao

DEVET

* * * * *

devet ih je savijeno u zlatnim kovrčama
nad visokim Apolonovim čelom
kada njegovim tjemenom zapušu vjetrovi znatiželje
spremno isprave i podignu svoje sjene
i kao sjeme se razlete zrakom
Euterpa, Kaliopa, Klio
Erato, Melpomena, Polihimnija
Terpsihora, Talija, Uranija
njihova su imena kada siđu s neba
i podmetnu svoje nadlaktice
na meko uzglavlje Svijeta
iz njihovih usta noću izlazi ista pjesma
i sitno kao proljetna kiša pada
u široko sito sna
oni koji ih čuju
umjesto kamenja
u rukama prevrću vrele zvijezde
i guraju ih duboko u sebe
dok im jezici ne proplešu
a oči ne povrate treperavi sjaj

* * * * *

devet ih stoji s licem u zemlji i nogama u zraku
ljubeći stopalima obraze vjetra
i pjevajući jezikom kojim govori sve drveće svijeta
ako ih se gleda iz daljine devet ih je tamna sjena
obrasla lišćem crne johe
ili savijena vrba potonula u vlastiti zaborav
nad livadom su visoke breze
ili četiri grma lijeske pod pet zvonkih jasena
otrovna tisa što igličastim sjenama
probada gorske brijestove
pokrivene zelenim koprenama hrastova
devet ih je šuma koja kuca tvrdim srcem glogova
dum dum dum
tam tam tam
dum dum dum
i samo usnuli Druidi pored svete vatre
ponekad čuju
njezin promukli opominjući glas

* * * * *

devet ih zatvori oči i skoči iz jednog života u drugi
meko kao da skaču u duboku sjenu
u Crveno more
ili Chagallovo štafelaj
na slici se stisnu pod bijeli veo s letećim mladenkama
s kozama
s violinama
i bez krila lebde nad Vitebskom
koji je i sam napustio Zemlju
i postao san
devet ih se uvijek dočeka na noge
i zatrči u sebe kao u prazan hram
nakon što na prašnjavoj istini polome svoj dugi vrat
svečano uđu u posljednji stavak najradosnije simfonije
progutaju note i odu
hihotom brišući jedna drugoj svaki trag

* * * * *

devet ih leži u crnom srcu Mordora
gledajući nebo praznog pogleda
kad shvate da su se omakle sebi
usred stvaralačkog bunila
ustanu
tri po tri
zbace kraljevske plašteve besmrtnih prikaza
i zavodljivo uđu u bijelu limuzinu s neprobojnim staklima
s vrećicama u rukama
i crvenim ružom na usnama
vrludajući obalama mutnog Hadsona
i klizeći newyorškim avenijama
devet ih se trepavicama i laktovima probija
do velikog Tiffany izloga
gdje satima statiraju
bez odraza
mutno se prisjećajući
da tama u njima traži
samo jednoga

* * * * *

devet ih se njiše na drhtavim uvulama u grlu boga Odina
jednim okom prebirući po paučini njegova sjećanja
ono što pronađu
brzim pokretom kapaka pretvore u crne ptice
koje se uvijek vraćaju njegovim ramenima
umjesto mesa noseći duše mrtvih ratnika u kljunovima
devet ih dugim rukama miluje vodu i pomiče riječna korita
zatežući zamišljenu os oko koje se vrti Zemlja
i zrakasto tijelo umornog Visiboga
u pjesmi
lete na krilatim konjima
i same sebe nazivaju Valkirama
i jastrebovima ženama
i dok u sjeni vlastite sudbine brbljaju o slavnim bitkama
iz ružičastih usta im se prosipaju malena čudesa
koja preko noći izrastu
u visoko stablo
u mokru daljinu
u zlatnu kišu
u srce
čovjeka

* * * * *

devet ih odgađa svoj zadnji dolazak na Zemlju
i polako mašući krilima
poput vjetra na poljima pamuka
otresaju višak paperja pod pazusima
umivene svjetlošću
koja im umjesto suza teče iz očiju
nalik su sunčevim zrakama
koje se zabadaju u leđa gradova
i gase mrak u debelim žilama ulica
svake večeri u devet
kao ptice na granama
devet ih se sjati na Božjim rukama
i zapjeva u korovima
Kerubini, Serafini, Prijestolja
Gospodstva, Sile, Vlasti
Vrhovništva, Arhanđeli, Anđeli
dozivaju se složnim glasovima
i kao meka jeka
odzvanjaju zrakom
među lišćem u visokim topolama

* * * * *

devet ih nikad ne napušta sobu
polegnute među daskama na drvenom podu
zacvile pod svakim centimetrom svjetla
koje na njih padne i otkrije im krhke kosti
da iznad glave imaju čisti svod
oplijevile bi i najdalja zvijezda
i kredom u mraku nacrtale precizan tlocrt Svijeta
devet ih ne zna koliko su meridijana daleko
jedna od druge
i od sebe
i koliko traje padanje kroz zemlju
u Danteovoj pjesmi
one su nevidljivo prstenje oko struka čovječanstva
i izgubljeni steznik savjesti na dnu papirnatog jezera
misao o nebu što vijori visoko
zapletena među gole grane
s najlonskim kesama

* * * * *

devet ih devet puta prođe kroz zategnutu omču smrti
natečenih očiju i uzburkane krvi
pomilovane plavom kraljevskom rukom
u košuljama punim vjetra
odgurnu se o čvrsto tlo
i okrenu leđa zelenim brežuljcima
crvenokosim ženama
i razbježalim ovcima
njihova srca osuđena na vječni izgon
nalik su djetelini s četiri lista
što treperi u tuđim rukama
i malim mjedenim medaljama
za hrabrost
što ih o vratove vješaju djeca
režući meso oceana mrkim pogledima
i oštrim psokama
devet ih sebi glasno obeća
ponoviti isti zločin
na suprotnoj strani planeta
ne znajući da u rukama već drže drugi život
i drveno kormilo Novoga Svijeta

* * * * *

devet ih nema nebeske koordinate
kojima bi se mogao odrediti njihov položaj sa Zemlje
u odnosu na Mjesec one su drugdje
potopljene u oku
ili u nečijoj zapretanoj želji
u utrobi žene
datum svog izlaska računaju palčevima
upirući se o tanku opnu sna
i gutajući mlijeko zelenih smokava
ljepljivim usnama
devet ih devet mjeseci udiše tuđi zrak
praveći si meso od krvi i vode
i dubokih udisaja
pazeći da se ne raspu prije vremena
plutaju zatvorene kao ljekoviti prah
u kapsulama za budućnost
u kojoj se već njišu na vlastitim rukama
ni-na-na
ni-na-na
ni-na-na
kao na granama jablana

DESET

* * * * *

deset ih živi u bankomatima širom svijeta
i čekaju da ih otključaš tajnim znamenkama
čiji redoslijed pojavljivanja znaju samo tvoji mršavi prsti
imaju lica muškaraca koji su ispisali poznatu povijest
i ljubičaste kose iz kojh se prosipaju nule koje si klesao godinama
s rukom na njihovom vitkom struku smiješ prošetati Wall Streetom
i ući u svaku kockarnicu Las Vegasa gdje će te odmah napustiti
pretvoriti se u okrugle žetone i isplaziti svoje crvene jezike iz usta automata
možeš ih dugo gladiti i držati u izlizanom novčaniku
ili poslati na odmor u Švicarsku
možeš ih umnožiti u kovanice i spustiti lakom kretnjom
u ruku Ciganke na uglu koja će ti obećati zdravlje i dobru ženu zauzvrat
ako ne pripaziš
deset ih se može utrostručiti i postati srebreno
izdati Boga
i objesiti čovjeka
o tanko drvo

* * * * *

deset ih stane iza uske zavjese
i satima gleda u Márquezove prste
kako se penju po crnim tipkama mašine za pisanje
njegova glava u oblaku dima podsjeća ih na planinu Fuji
ispod koje su s Bashōm ispijale zeleni čaj za proljetnih svitanja
kad osjete trnce u nogama promeškolje se
i s trepavica otresu ostatke leda
ravno na drveni stol pred piščeve umorne oči
ispustivši uzdah olakšanja od kojeg ih deset popada s nogu
García protrlja led među toplim dlanovima
utisne novi papir i krene ispočetka brojati samoću
nakon pune dvije trudnoće
koliko mu je trebalo da pronađe put iz kišovitog Maconda
i vrati se u svoju zaboravljenu sobu
deset ih se pomnožilo samo sa sobom i spojilo u zraku
pretvorivši se u sunčevo svjetlo
koje probija kroz mutno staklo prozora
i zavodljivo pleše po Gabovom licu
golicajući mu nepce
mameći mu riječi
i ližući prazan papir
vrućim jezicima

* * * * *

deset ih je urezano u kožu Sinaja
i prepušteno pustinjским vjetrovima
da zaglade brazde
i ohlade užarenu bol među bedrima
vjerujući da ih je rodila Božja nesanica
deset ih se ukazalo sitnim slovima
i na Mojsijevim rukama pobjeglo
iz nepomičnosti kamena
u želji da se zauvijek presele k ljudima
lutaju rimskim cestama
tražeći uzglavlja za svoja krvava stopala
i poljupce za izubijana koljena
iz njihove kose pred Lazarevom kućom
u istom danu izrasla je smrt
pa šuma zlatnih palmi
ruža
i smokava
uspravna kao podignuto tijelo pravednika
Riječ je umjesto njih presjekla vrijeme napola
i deset ih je postalo fina prašina
što prije ulaska u nebo pada s Božjih cipela
po drvenim klupama i kamenim podovima
u praznim katedralama

* * * * *

deset ih gleda preko ramena u vrtoglavo grlo vremena
tražeći nova sidrišta u preponama
i među madežima na leđima
dok hodaju osunčanim ulicama
sva povijest Zapada složena i zaključana u malim kovčezima
pružena je zemljom s njihovim sjenama
i namjerno zaboravljena
u vodama Meksičkog zaljeva mirno operu ruke
prije i poslije rata kao poslije uragana
diveći se čistom prostoru koji se pruža pred njima
i držeći nebo stopalima
deset ih ne zanima
spuštena koprena na licima bijelih udovica
ni nabubrena tijela dječaka i djevojčica
nasukana s gumenim čamcima i ribama
na oštrom kamenju Sredozemlja
s mjesta na kojem stoje
danim prije nego se negdje podigne more
mogu vidjeti dolazak tsunamija
i dahom poravnati i najmanji nabor
na svilenj plahti Svemira

* * * * *

deset ih raste iz otvorenih dlanova
razdvojeno šiljatim prazninama
i trokutima zraka u koji tonu
od njihovog čvrstog stiska pomodri koža Zemlje
i razlije se poneko svjetsko more
u daljini
nježno se savijajući
deset ih tijelom obuhvati
sve osim sebe
i tjemenom probuši nebo
gladeći kuštrave kose sibirskih i kanadskih tajgi
jagodicama kao da kušaju šlag
poravnaju snijeg na vrhovima francuskih Alpi
i spuste se same na sebe
u molitvi ili strahu
jedna uz drugu
čvrsto priljubljene

* * * * *

deset ih zađe s egipatskim suncem
u crvene nabore Nila
osluškujući kreket žaba koje će se umjesto kiše
prosuti s neba
lako kao da usnama pritišću vodu
umnože se u krilati roj
spreman da dva put do krvi izbode zemlju
njihove ugasle oči tamnije su od smrti
i njezinih izbirljivih ruku
koje stvaraju ružičaste kratere
i na najtvrdjoj koži
kad ih se zazove podignutim štapom
deset ih ledenim kuglama i munjama obasipa svijet
i gađa ga u meke rane
oštrim skakavcima
plazeći tri dana po gustoj tami
kao zmije na trbusima
uđu u malena prvorodena tijela
pojedu im srca i odu
na čelima odnoseći Ramzesovu okrutnost
poput trofeja

* * * * *

deset ih ima sudbinu zapisanu u pjesmi
i kožu natopljenju žutim voskom samoće
iz njihovih grafitnih prstiju rastu tople ciklone
i na Zemlju padaju okrugla slova
od kojih se ne mogu složiti riječi
ležeći na obrazima vulkana
mirno promatraju
kako im tijela postaju ista para
i kako nestaju u zraku
deset ih zna da će se vratiti jednoga dana
u niskom oblaku
dotaknuti stopalima izmišljeno tlo Nigger Islanda
i ubiti se samo
položivši glavu na oštri horizont
kao na stranicu
Agathinog nedovršenog romana

* * * * *

deset ih glasom može pokidati sjene stabala
i izbiti stopala iz mokre zemlje
svemu što je uspravno i visoko
i što stoji samo posred sebe
otkriveno
umjesto noža u rukama imaju nazubljeno svjetlo
koje reže i peče
moleći da se negdje otvori koža
i pusti ih u vedro nebo
deset ih se kotrlja s oblacima
šireći crno nepce nad zelenim livadama
i brojeći prstima koliko su kilometara
jedna od druge daleko
i koliko im sekundi treba do prvog čvrstog zagrljaja
u kojem će nestati tonući
u gromoglasni šapat
u ranjeno tijelo

* * * * *

deset ih pliva u Atlantskom oceanu
zubima se držeći za stoljetni led
koji je slomio metalne kosti Titanica
kao slamku
i preko noći otplutao na bijelo filmsko platno
na kojem svaka smrt izgleda daleka i mala
na njihovim leđima odmaraju se morske ptice, vjetrovi, sjene
i krila albatrosa lualica
koji jedini znaju put u zvjezdano nebo
i kako se s njega vratiti k sebi
kad ih se gleda sa Sunca
deset ih je ista velika riba
koja je mučila starog Santiaga
i bacila ga u san s lavovima
nad kojim bdije cijela Havana
u očima dječaka
opasane strpljenjem kao redovnici kad mole
deset ih nikad ne zaboravlja vodu
i ono što pod njima u dubini raste
i ne da im da iz vode odu

* * * * *

deset ih se ne sjeća svog početka na Zemlji
ni prizora koji im je prvi nastanio oči dok su se valjale
nad bokovima Eufrata i Tigrisa
držeći tijela visoko da im ne promoče kožu
možda je to bila ptica
koja je jednim krilom presjekla obzor
i kriknula u samoću Sunca kao da se ne boji
ili riba
koja je na trenutak napustila jato
i skočila visoko u rumeni zrak
da prije smrti vidi svoj odraz u vodi
možda su bile potopljene šume
koje je zanjihao vjetar
da čuje kako im kosa pjeva
i kako im škripe crne kosti
ili oštro kamenje na uskim obalama
što još nije sraslo u planinu
kada ih pitam
deset ih kaže
ne znam
možda su bili oblaci što prolaze Baudelairovom pjesmom
divni oblaci
i pokažu mi prstom
ondje

Nada Topić

Rođena 1977. u Splitu. Doktorirala je u području informacijskih i komunikacijskih znanosti i autorica je znanstvene monografije *Knjižara Morpurgo u Splitu (1860. – 1947.) i razvoj kulture čitanja* (2017). Živi i radi u Solinu, gdje vodi čitateljski klub Kult(na) ura pri Gradskoj knjižnici Solin.

Zbirka pjesama *Meteorologija tijela* bila je u užem izboru za književne nagrade Risto Ratković i Tin Ujević za 2015. godinu.

Objavila: *Svetac u trajektnoj luci* (poezija, 2005), *Kako se rodila roda* (slikovnica, 2007), *Meteorologija tijela* (poezija, 2015), *Male stvari* (priče, 2016), *Bezbroj i druge jednine* (poezija, 2017), *Stope u snijegu* (lirska proza, 2019), *Otac* (poezija, 2019), *Sestra* (poezija, 2020), *Morpho amathonte* (roman, 2020).

Biblioteka Online

knjiga 209

Nada Topić

BEZBROJ I DRUGE JEDNINE

© 2022 Nada Topić

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2022

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Goran Čolakhodžić

Fotografija

Martin Banov / Pixabay.com

Objavljeno

3. travnja 2022.

ISBN 978-953-345-969-1 (HTML)

ISBN 978-953-345-970-7 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-971-4 (PDF)

ISBN 978-953-345-972-1 (MOBI)

Prvo izdanje

Meandar media, Zagreb, 2017.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Zagreba i Ministarstva kulture
Republike Hrvatske.**